

AGADIR LA P'TITE, LA BLANCHE

Agost, 1911

L'home va baixar el primer amb pas insegur per la balancejant passarel·la de l'atrotinat vaixell. Era alt i estava molt gras, però vestia amb l'elegància d'un aristòcrata europeu enamorat o d'un tractant d'ultramar despistat. Duia un tratge blanc impecable i ben planxat, i camisa blanca de coll rodó. Les sabates eren també blanques i punxegudes, i anava tocat amb un barret de lona del mateix color. Era el dinou d'agost i feia una calor horrible, gairebé insuportable. L'aire, que venia del desert, semblava foc. L'home s'eixugava la suor amb un mocador blanc que havia adquirit el color de la cendra i era ja massa humit per absorbir qualsevol transpiració. L'oficial francès de duanes del port, mentre examinava de lluny el seu aspecte, va imaginar ràpidament que el passatger devia ser un ciutadà portuguès, o tal vegada, brasiler. Quan el va tenir a prop, hagué de fixar-se en la seva mirada blavíssima, com si el viatger fora una cobra i no un home, i deduí finalment que era un ciutadà alemany, qüestió que l'incomodà un moment, només el temps de demanar-li els papers i veure que tampoc havia anat gaire errat, ja que monsieur Mathieu Reecht era ciutadà francès, però alsacià, nascut a la vila de Belfort. Possiblement un altre espia, pensà. Tant podia ser un espia francès com alemany. Agadir era aquell estiu, un mes després de l'arribada del SMS Panther, una ciutat incendiada i plena d'espies. Va donar un cop d'ull al llibre que sobresortia d'una butxaca, i del que arribà a llegir l'autor, Blaise Pascal, un nom que oblidà de seguida. Li demanà, mentre fullejava el passaport, ja que havia de complir amb els reglaments i el protocol, el motiu que el duia a Agadir, i en un francès perfecte i cansat l'home contestà:

-Negocis. Llavors de buguenvil·lia, mitja dotzena de camises i aquarel·les de Patrick Franc.

L'oficial el mirà als ulls per saber si se'n fotia. La mirada d'un blau de cristall, el seu retorn profund i cruel com un oceà enfurismat, no deixà traspasar cap emoció. Feia, tanmateix, massa calor per percebre qualsevol sensació o per tractar d'endevinar qualsevol altra cosa. Era millor acabar amb tot ràpidament. Inclús els reglaments es diluïen amb aquella escalfor d'infern. Va pensar que Agadir era un olla bullint i ell un dels peixos que es coïen dins.

-On s'hostatjarà? -va demanar, però, tornant-li els papers i sense cap interès

-Chez madame Barouh -contestà l'home.

-Les gotes de suor que sortien del capell semblaven retenir un diluvi sota les ales de lona blanca.

-Vaig enviar un cable reservant una cambra -afegí innecessàriament

Però l'oficial ja no l'escoltava. <<Benvingut a Agadir>>, havia dit sense esma, mecànicament, arrossegant les paraules com si foren serps fosses a la sorra, mentre amb la ma li feia un gest desvalgut perquè passés.